

Arrest

nr. 206 515 van 4 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 3 augustus 2015, verklaart er zich op 7 maart 2017 vluchteling.

1.2. Op 30 januari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Shirgar, gelegen in het district Kuz Kunar (ook gekend onder de naam Khewa) in de provincie Nangarhar. U bent een Pashai van etnische origine en bent een soennitische moslim.

Rond 2001 begon uw vader als burgerlijk ingenieur te werken voor buitenlanders in zowel de provincie Nangarhar als de provincie Laghman. Sindsdien ontving uw vader soms dreigtelefoontjes waarbij hij afgeperst werd omwille van zijn werk. In 2009 - 2010, toen u en uw familie een jaar in Jalalabad verbleven omwille van verbouwwerken aan jullie woning in Shirgar, werd jullie huurwoning in Jalalabad drie keer aangevallen door onbekenden. U weet niet of de daders vijanden van uw vader waren of louter plunders. In het jaar 2012 heeft uw vader zijn werk als burgerlijk ingenieur stopgezet. In de winter van 1391 (2013 volgens de westerse kalender) is uw vader overleden aan een natuurlijke doodsoorzaak waardoor u als oudste zoon verantwoordelijk werd om uw gezin te onderhouden.

In de derde maand van het jaar 1393 (mei 2014 volgens de westerse kalender) begon u een voedingswinkel in de stad Jalalabad. Deze winkel lag recht tegenover de woning van generaal S.A., de hoofdcommandant van alle gevangenen in Afghanistan. Zowel zijn lijfwachten als zijn familie kwamen soms naar uw winkel om inkopen te doen. Ook u bracht af en toe persoonlijk zijn boodschappen naar de woning van de generaal. In totaal heeft u ongeveer twee jaar lang uw winkel uitgebaat in Jalalabad.

Op een dag, toen u op weg was van uw werk naar uw huis, werd u in Shirgar ontvoerd door onbekende leden van de taliban. Zij blinddoekten u en namen u mee naar een voor u onbekende plaats. De taliban vertelden u dat zij van plan waren om een bomaanslag te plegen op de woning van generaal S.A. en van u verlangden dat u deze bom in de woning van de generaal binnensmokkelde. Omdat u vreesde voor uw leven, loog u de taliban voor en deed u alsof u akkoord ging met hun voorstel. De taliban noteerden uw telefoonnummer en zouden u later contacteren om hun plannen te concretiseren.

Na uw vrijlating vertelde u aan uw oom langs moederskant wat er u overkomen was. Vervolgens keerde u terug naar Jalalabad. Omdat generaal S.A. op dat moment niet thuis was, bracht u zijn zoon op de hoogte van de plannen van de taliban. Omdat hij niet in de positie was iets te ondernemen zonder zijn vader, vroeg de zoon van de generaal u drie dagen te wachten. Inmiddels, twee dagen na uw vrijlating, besloot u uw winkel te sluiten. Daarop werd u opgebeld door de taliban die ondertussen hadden vernomen dat u uw zaak had stopgezet. U vertelde de taliban dat u uiteindelijk hun plannen niet ten uitvoer kon brengen waarop zij uw ouderlijke woning in Shirgar aanvielen. Vier dagen later vielen de taliban voor een tweede keer uw ouderlijke woning aan. Toen de taliban naar uw woning waren gekomen, was u telkens niet aanwezig. Sinds uw vrijlating was u niet meer teruggekeerd naar Shirgar, maar verbleef u in het gastenverblijf van de generaal tot diens terugkeer.

Twaalf dagen na de tweede aanval van de taliban op uw woning, keerde de generaal terug naar Jalalabad en vertelde u hem wat er gebeurd was. U vertelde de generaal dat u een chauffeur genaamd S. ervan verdacht achter uw ontvoering te zitten omdat u zijn stem had herkend toen u ontvoerd werd. Bovendien was het geweten dat de vader en grootvader van S. in het verleden banden hadden met de taliban. Vervolgens heeft generaal S.A. met zijn manschappen de woning van S. aangevallen en drie tot vier personen gearresteerd. Omdat u vreesde voor uw leven, heeft u met de hulp van een smokkelaar de daaropvolgende dag Jalalabad verlaten en bent u naar Kandahar getrokken van waaruit u vervolgens Afghanistan ontvlucht bent in het jaar 1394 (2015 volgens de Afghaanse kalender). Toen u zich in Kandahar bevond, hebben de taliban voor een derde keer uw woning in Shirgar aangevallen en een dreigbrief afgeleverd. U heeft gereisd via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Italië en Frankrijk. Na een reis van ongeveer twee maanden bent u op 3 augustus 2015 aangekomen in België waarna u op 7 maart 2017 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (kopie), een dreigbrief van de taliban (origineel), een brief ter bevestiging van uw problemen (origineel), negentien certificaten aangaande het werk van uw vader (twaalf kopieën, zeven originelen), zes aanbevelingsbrieven aangaande het werk van uw vader (vijf originelen, één kopie), een document aangaande een computertest die uw vader heeft afgelegd (kopie), 24 foto's aangaande het werk van uw vader (kopie), twee ontvangstbewijzen van een laptop van uw vader (kopie) en een onvolledig contract van uw vader (kopie).

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid

2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan uit uw asielrelaas afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek is ingegeven door uw vrees voor de taliban die eisten dat u een bom zou binnensmokkelen in de woning van generaal S.A.. In dit verband dient er echter op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent geenszins aannemelijk overkomen.

Ten eerste kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen aangaande uw ontvoering door de taliban en hun beweegredenen om precies u hun plannen te laten uitvoeren. In opdracht van de taliban moest u een bom plaatsen in de woning van generaal S.A. wiens woning recht tegenover uw winkel in Jalalabad gelegen was. Op welke manier u dit precies had moeten doen, kon u niet toelichten. U vertelde dat de taliban uw telefoonnummer hadden genoteerd en u later opnieuw zouden contacteren om hun concrete plannen kenbaar te maken (CGVS, p.4, p.19). In dit opzicht is het bevreemdend en weinig aannemelijk dat de taliban u zomaar zonder enige garanties op de hoogte zouden brengen van het feit dat zij een aanslag beraamden op deze generaal, zonder te weten of zij u überhaupt konden vertrouwen en zodoende het risico liepen dat u hun plannen zou verklappen aan de generaal; wat u uiteindelijk ook gedaan heeft. Uw verklaring hiervoor, met name dat de generaal op het moment van uw ontvoering door de taliban niet thuis was (CGVS, p.20), kan dan ook niet als afdoende beschouwd worden. Ongeacht of de generaal al dan niet thuis was op het ogenblik dat de taliban u hadden benaderd, neemt dit niet weg dat u niet in de mogelijkheid was om iemand van zijn familie of zijn lijfwachten te waarschuwen. Behalve het feit dat de woning van de generaal vlak tegenover uw winkel gelegen was, kwamen zijn lijfwachten en familie soms bij u hun inkopen doen en leverde u ook af en toe persoonlijk boodschappen aan zijn woning (CGVS, p.3-p.4, p.17-p.18). Nadat zij u hun plannen hadden toevertrouwd, hadden de taliban u bovendien zonder meer opnieuw vrijgelaten waarop u meteen naar Jalalabad bent teruggekeerd en de zoon van de generaal op de hoogte heeft gebracht van de intenties van de taliban (CGVS, p.21). Dat de taliban zulke risico's zouden nemen, is dan ook allesbehalve aannemelijk te noemen. Voorts deed het evenzeer verwonderen toen u verklaarde dat de taliban uw woning in Shirgar hadden aangevallen nadat zij ontdekt hadden dat u in feite banden had met de generaal. Voordien zouden de taliban hier volgens u vreemd genoeg niet van op de hoogte zijn geweest (CGVS, p.11). Indien de taliban pas later te weten waren gekomen dat u banden had met de generaal of diens familie, is het ten zeerste merkwaardig dat de taliban in de eerste plaats aan u gevraagd hadden om een bom te plaatsen in de woning van de generaal. De vraag kan namelijk gesteld worden welke meerwaarde u voor de taliban had en op welke manier u hun plannen had moeten uitvoeren als u op geen enkele manier gelinkt was aan de generaal. De taliban wisten bovendien volgens u dat uw winkel recht tegenover de woning van de generaal gelegen was en dit reeds voor zij u ontvoerd hadden (CGVS, p.20). Zulke beweringen zijn dan ook allesbehalve aannemelijk te noemen en houden geenszins steek. Aan de hand van zulke bevreemdende, weinig plausible beweringen slaagt u er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat de taliban u gevraagd zouden hebben om een bom te plaatsen in de woning van deze generaal.

Wat betreft uw zogenaamde banden met deze generaal kan er bovendien op basis van uw verklaringen vastgesteld worden dat deze louter zakelijk waren en bovendien erg beperkt. U verklaarde aanvankelijk dat de generaal één keer naar uw winkel was gekomen om zich te informeren naar de prijs van een bepaald product. Toen u daarop gevraagd werd of u behalve die ene keer nog op een andere manier contact had met de generaal, antwoordde u dat u hem vaak zag om vervolgens te beweren dat u slechts twee tot drie keer met de generaal gesproken had en dit enkel in uw winkel; het feit dat u amper twee tot drie keer gepraat heeft met de generaal in de twee jaar dat u uw winkel uitgebaat heeft, kan dan ook niet beschouwd worden als een regelmatig of goed contact. U gaf bovendien toe dat u geen vriendschappelijk contact had met de generaal en hem pas had leren kennen nadat u uw zaak had opgestart in Jalalabad (CGVS, p.3-p.4). Behalve het feit dat zijn familie of lijfwachten soms inkopen kwamen doen in uw winkel en u af en toe boodschappen kwam afzetten in de woning van de generaal, bleek u op geen enkele andere manier in aanraking te komen met de generaal of zijn verwanten (CGVS, p.3-p.4).

Voorts bent u er allesbehalve in geslaagd de feiten die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit Afghanistan correct in de tijd te situeren. Zo verklaarde u dat de taliban twee dagen na uw ontvoering voor het eerst uw woning in Shirgar hadden aangevallen. De tweede aanval op uw woning in Shirgar vond vier dagen na de eerste aanval plaats, met andere woorden zes dagen na uw ontvoering.

Verder verklaarde u dat generaal S.A. twaalf dagen na de tweede aanval van de taliban op uw woning naar Jalalabad was teruggekeerd, met andere woorden zestien dagen na uw ontvoering als er geloof kan gehecht worden aan uw eerdere verklaringen hieromtrent (CGVS, p.11-p.12, p.23). U verklaarde echter tegelijkertijd dat u zich dertien dagen na uw ontvoering reeds in Kandahar bevond (CGVS, p.12). Indien u beweert persoonlijk de generaal op de hoogte te hebben gebracht van uw problemen met de taliban en nog in Jalalabad te hebben verbleven op het moment dat de generaal het huis van S. is binnengevallen (CGVS, p.11, p.23), kan u zich echter onmogelijk dertien dagen na uw ontvoering reeds in Kandahar hebben bevonden als de generaal uitgaande van uw verklaringen pas zestien dagen na uw ontvoering naar Jalalabad is teruggekeerd (CGVS, p.11-p.12). Bovendien verklaarde u pas Jalalabad te hebben verlaten de dag volgend op de terugkeer van de generaal naar Jalalabad (CGVS, p.12). Ook toen hier later tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal dieper op werd ingegaan, ging u wederom volledig de mist in met de tijdssituering van de zich voorgedane feiten. Plots beweerde u dan weer Jalalabad te hebben verlaten vijftien dagen na de laatste aanval van de taliban op uw woning terwijl u aanvankelijk had verklaard dat u reeds dertien dagen na uw ontvoering naar Kandahar was gevlucht (CGVS, p.12, p.24). Zulke tegenstrijdige, gebrekkige verklaringen staan dan ook volledig haaks op elkaar en brengen uw algemene geloofwaardigheid aan het wankelen.

Verdere onaannemelijkheden die werden vastgesteld tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal maken evenzeer dat u niet weet te overtuigen dat u een gegronde terugkeervrees zou hebben in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wetende dat u door de taliban gevraagd werd om een bomaanslag te plegen op de generaal, wetende dat u uit vrees voor uw leven zagezegd akkoord was gegaan met de plannen van de taliban en wetende dat de taliban uw ouderlijke woning in Shirgar reeds tot tweemaal toe hadden aangevallen omdat u weigerde op hun eisen in te gaan (CGVS, p.10-p.11), is het allesbehalve aannemelijk dat de zoon van de generaal u maar liefst negen dagen lang in zijn gastenverblijf zou laten verblijven en zodoende het risico zou lopen dat u zou bezwijken onder de druk van de taliban en alsnog hun plannen ten uitvoer zou brengen (CGVS, p.12, p.21 en p.24).

Ook uw verklaringen aangaande een chauffeur genaamd S. deden de wenkbrauwen fronsen. Zo had u tegen de generaal gezegd dat u deze S. ervan verdacht betrokken te zijn bij uw ontvoering. U zou namelijk zijn stem herkend hebben toen u door de taliban werd meegenomen in Shirgar (CGVS, p.11, p.22). Deze bewering deed echter verbazen aangezien u eerder nog had verklaard in feite niet te weten wie uw ontvoerders waren toen u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd (CGVS, p.17). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, herhaalde u enkel dat u vermoedde dat S. betrokken was bij uw ontvoering; het louter herhalen van uweerdere antwoord kan dan ook allesbehalve als verschoningsgrond beschouwd kan worden (CGVS, p.22). Behalve tegenstrijdig waren uw beweringen aangaande S. evenmin coherent. Zo vertelde u dat S. banden had met de taliban. Toen u daarop gevraagd werd of zijn banden met de taliban algemeen geweten waren, antwoordde u dat in het verleden de vader en grootvader van S. connecties hadden met de taliban, maar dat men er nu in feite niet van op de hoogte was (CGVS, p.22). In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat de generaal louter op basis van uw blote vermoedens de woning van S. zou zijn binnengevallen met zijn manschappen (CGVS, p.23). Daarnaast was het opmerkelijk dat u geen enkele informatie kon geven over deze inval. Hoewel u aanvankelijk had verklaard dat tijdens deze raid drie tot vier personen werden gearresteerd, kon u niets meer zeggen over de identiteit van de aangehouden personen. De generaal zou u dit niet verteld hebben en u zou hier ook nooit achter gevraagd hebben bij uw familie. Zulke desinteresse is dan ook frappant aangezien deze feiten er toch toe geleid hebben dat u noodgedwongen uw thuisland diende te ontvluchten en op die manier dan ook de basis vormen van uw asielmotieven. Toen u gevraagd werd of u uiteindelijk te weten was gekomen of S. effectief betrokken was geweest bij uw ontvoering, kon u enkel zeggen dat uw huis anders niet zou aangevallen zijn door de taliban en u geen dreigbrief zou ontvangen hebben; zonder uw beweringen of vermoedens op de één of andere manier te staven of toe te lichten (CGVS, p.11, p.23).

Ook aan de hand van uw verklaringen aangaande de huidige verblijfsituatie van uw achtergebleven familie in Afghanistan weet u niet hard te maken dat er alsnog indicaties zouden bestaan dat u nog steeds gezocht wordt door de taliban. U verklaarde sinds uw vertrek uit Afghanistan nog steeds regelmatig contact te hebben met uw moeder. Behalve medische problemen zou uw moeder het goed stellen in Afghanistan. U was er echter niet van op de hoogte of de taliban na uw vertrek uit Kandahar nog waren teruggekeerd naar uw ouderlijke woning. Het laatste waar u weet van had, was dat de taliban een dreigbrief hadden afgeleverd aan uw woning kort nadat generaal S.A. de woning van S. was binnengevallen. U beweerde dat uw moeder het u hoe dan ook nooit zou vertellen indien de taliban nog zouden zijn teruggekeerd omdat ze u niet nodeloos bezorgd zou willen maken (CGVS, p.11-p.13).

Er mag echter aangenomen worden dat u bij het afleggen van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal in de mogelijkheid verkeert om alle redenen toe te lichten waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan stoelt. Wetende dat u een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend, zou het dan ook verwonderlijk zijn dat uw moeder dergelijke cruciale informatie voor u verborgen zou houden. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat u op geen enkel moment tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal uw persoonlijke problemen met de taliban in verband heeft gebracht met het werk van uw vader als burgerlijk ingenieur voor de buitenlandse aanwezigheid in Afghanistan. Hoewel u verklaarde dat uw vader tijdens het uitoefenen van zijn job soms dreigtelefoontjes ontving van onbekenden die uw vader trachtten af te persen omwille van zijn werkzaamheden voor de buitenlanders, had u geen verdere kennis aangaande deze bedreigingen. Uw vader zou dit nooit met u besproken hebben. Thuis zou uw vader ook nooit fysiek bedreigd zijn geworden; de personen die achter deze bedreigingen zaten, bevonden zich volgens u niet in Nangarhar, maar evenmin wist u wie precies uw vader bedreigde (CGVS, p.9-p.10). Hoewel tijdens verbouwingswerken aan uw ouderlijke woning in Shirgar jullie tijdelijke huurwoning in Jalalabad tussen 2009 en 2010 tot drie keer toe aangevallen is geworden, wist u evenmin of de daders vijanden waren van uw vader of louter plunders (CGVS, p.7-p.8). Uw vader is bovendien nog tot eind 2012 blijven verder werken als burgerlijk ingenieur voor de buitenlanders en tenslotte in 2013 overleden aan een natuurlijke doodsoorzaak, nadat hij reeds gestopt was met werken als burgerlijk ingenieur en volgens uw verklaringen meer dan twee jaar voor u uw voedingswinkel in Jalalabad bent begonnen (CGVS, p.3, p.15-p.16). U verklaarde bovendien voor uw ontvoering nooit eerder problemen te hebben gehad met de taliban (CGVS, p.17).

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara's van uzelf en uw vader dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kunnen zijn voor uw identiteit en herkomst, hetgeen hier echter niet ter discussie staat. Hetzelfde geldt voor de door u neergelegde documenten aangaande het werk van uw vader als burgerlijk ingenieur, met name negentien certificaten, zes aanbevelingsbrieven, een document aangaande een computertest die uw vader heeft afgelegd, 24 foto's, twee ontvangstbewijzen van een laptop van uw vader en een onvolledig contract. Ook deze kunnen louter beschouwd worden als een indicatie voor uw vaders identiteit, herkomst en voormalige professionele activiteiten. Aangaande het document ter bevestiging van uw persoonlijke problemen in Afghanistan en de dreigbrief van de taliban, dient onderstreept te worden dat aan documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Ook betreft de bevestigingsbrief een document met een gesolliciteerd karakter waaraan weinig objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is.

Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, S.kh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen.

Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U verklaart het Pashai te hebben als moedertaal, vlot het Pashtou te beheersen en daarnaast ook een mondje Dari en zelfs Engels te spreken (CGVS, p.14). Hoewel u verklaarde slechts tot de vierde graad naar school te zijn geweest en niet te kunnen lezen of schrijven, dient er opgemerkt te worden dat u ondanks uw lage scholingsgraad wel in staat bent geweest gedurende twee jaar lang de eigenaar te zijn geweest van maar liefst twee winkels in de stad Jalalabad (CGVS, p.3, p.15). Ook u maakte geen probleem van uw ongeletterdheid. Gevraagd namelijk of uw analfabetisme u niet in de weg stond om deze winkels uit te baten, ontkende u dit en zei u dat veel mensen in Jalalabad ongeletterd waren (CGVS, p.5). Daarnaast verklaarde u dat u één of twee keer per week naar uw geboortedorp terugkeerde om uw familie te zien, maar de rest van de week doorbracht in uw winkel in Jalalabad wat maakt dat de stad u zeker geen onbekende is. U heeft zelfs gedurende een jaar effectief in Jalalabad gewoond met uw familie terwijl uw ouderlijke woning in Shirgar verbouwd werd (CGVS, p.7-p.8). Verder bleek dat u en uw familie in Shirgar maar liefst 23 jerib gronden bezitten wat volgens u als veel gronden aanzien kan worden; de opbrengsten van deze gronden gaan bovendien in hun geheel naar uw moeder waaruit kan opgemaakt worden dat deze gronden nog steeds in handen van uw familie zijn (CGVS, p.16).

In het licht van bovenvermelde argumenten kan er dan ook besloten worden dat de stad Jalalabad in uw geval als een volwaardig vestigingsinitiatief kan beschouwd worden en kan men dus concluderen dat u over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u zelf dat u zonder problemen in Jalalabad zou kunnen leven indien u geen persoonlijke problemen zou hebben met de taliban (CGVS, p.25). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel” en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer de wraakacties vreest vanwege de taliban, waartegen hij volgens hem niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Hij meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat. Hij stelt dat uit zijn verklaringen is gebleken dat de taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken, wat maakt dat hij steeds in onveiligheid zal leven in Afghanistan. Hij meent dat de omstandigheden waarin hij in Afghanistan leefde, wel degelijk van die aard waren dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te verlaten. Hij citeert uit het gehoorverslag zijn naar zijn mening “uiterst doorleefde verklaringen op het CGVS”. Hij voert aan dat de commissaris-generaal geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse, alsook met zijn persoonlijkheid en profiel.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Verzoeker is het niet eens met het standpunt van het CGVS waar deze laatste de oprechtheid van zijn verklaringen in vraag stelt om reden dat deze onaannemelijk zouden zijn.

Met name stelt het CGVS onterecht dat verzoekers rekrutering door de Taliban niet aannemelijk zou zijn.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken, kunnen niet worden weerhouden en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Uit verzoekers verklaringen op het CGVS is wel degelijk gebleken dat het de strategie van de Taliban was om verzoeker in een eerste fase te intimideren (middels bedreigingen en ontvoering) om hem in een tweede fase, wanneer ze zeker waren dat verzoeker betrouwbaar is en zijn medewerking verleent, de concrete uitwerking van hun plannen kenbaar te maken.

Dit biedt wel degelijk een redelijke verklaring waarom de Taliban niet direct aan verzoeker hadden uitgelegd wat zij precies van hem verwachtten.

In de weigeringsmotieven houdt het CGVS bepaalde scenario's voor ogen en sluit per definitie alle andere hypothesen uit als zijnde niet geloofwaardig ("In dit opzicht is het bevreemdend en weinig aannemelijk dat de taliban u zomaar zonder enige garanties of zij u überhaupt konden vertrouwen en zodoende het risico liepen dat u hun plannen zou verklappen aan de generaal...").

Het CGVS verwijt verzoeker ten onrechte geen 'aannemelijke verklaringen' te hebben afgelegd, terwijl het het CGVS zélf is die ten onrechte uitgaat van hypothetische scenario's en geen rekening houdt met het gegeven dat de realiteit ter plaatse anders kan zijn.

Het CGVS houdt ten onrechte geen rekening met het feit dat de Taliban niet in alle omstandigheden 'beredeneerd' of logisch te werk gaan ; en dat hun activiteiten vaak eerder chaotisch en amateuristisch zijn, zoals in casu bij verzoeker het geval kan geweest zijn.

Het gegeven van amateuristisch te werk gaan, neemt niet weg dat de activiteiten van de Taliban minder levensbedreigend zouden zijn, integendeel.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, is een verder verblijf in Afghanistan voor verzoeker onhoudbaar en uitzichtloos.

De reden waarom verzoeker er niet steeds in slaagde om de gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit Afghanistan chronologisch correct in de tijd te situeren, heeft alles te maken met verzoekers relatief jonge leeftijd, zijn lage scholingsgraad en met het tijdsverloop van meer dan twee en een half jaren tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en verzoekers gehoor op het CGVS.

De motieven van de Taliban waarom juist verzoeker werd uitgekozen voor het uitvoeren van hun plannen zijn voor de hand liggend.

Of verzoeker al dan niet een goed persoonlijk contact onderhield met de generaal, is niet van belang.

Wat wel de doorslag gaf, is dat de Taliban vastgesteld hadden dat verzoeker een voldoende vertrouwen genoot van de familie van generaal S.A..

Verzoekers winkel was gelegen tegenover de woning van generaal S.A..

Er waren regelmatig persoonlijke contacten tussen verzoeker en de lijfwachten en/of familieleden van de generaal én verzoeker leverde nu en dan bestellingen aan de woning van de generaal persoonlijk af.

Dit volstond voor de Taliban om verzoeker in te schakelen in hun opzet om een aanslag te plegen op de generaal.

Uit zijn gehoor dd. 19 januari 2018 is gebleken dat verzoeker wel degelijk een voldoende duidelijk zicht heeft geboden over zijn levensomstandigheden in zijn dorp Shirgar in het district Khewa de voorbije jaren alsook in de stad Jalalabad waar hij de laatste twee jaren een voedingswinkel had uitgebaat ; de macht van de lokale Taliban en de bedreigingen door de Taliban.

De motivering in de bestreden beslissing, staat hiermee in contrast."

Verder voert verzoeker aan dat de diverse aannemelijke en eensluidende antwoorden die hij tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn vluchtrelaas en profiel, in de bestreden beslissing ten onrechte worden doodgezwegen. Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte selectief tewerk gaat. Hij stelt dat de door de commissaris-generaal geciteerde onaannemelijkheden *in casu* niet kunnen worden gezien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en op zich niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van het verzoek om internationale bescherming. De toelichting die hij aan de dossierbehandelaar gaf telkens als werd gevraagd om meer uitleg over bepaalde onderdelen waarover de 'protection officer' zich bedenkingen had gemaakt, was volgens verzoeker wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig. Hij meent dat de hoeveelheid verklaringen tijdens zijn gehoor die wel voldoende aannemelijk en doorleefd waren in ruime mate het aantal verklaringen overstijgt die - misschien op enkele onderdelen na - niet voldoende waren. Hij stelt dat hij en zijn familie alleszins in de oprechte overtuiging verkeerden dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid. Hij meent dat in de gegeven omstandigheden zijn verklaringen zouden moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker er eerst op dat zijn leven ernstig bedreigd is als gevolg van het bestaande willekeurig geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. Hij stelt dat hij afkomstig is uit Shirgar in het district Khewa (Kuz Kunar) in de provincie Nangarhar, een regio waar volgens hem een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer te kunnen worden van willekeurig geweld. Verder voert verzoeker aan dat voor hem persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf. Hij acht zijn persoonlijke situatie in Afghanistan hoe dan ook uitzichtloos ingeval van een terugkeer. Hij stelt dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op onder andere een ontvoering, hetzij een afrekening.

Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte onvoldoende deze problemen erkent. Hij stelt dat hij dan ook om evidente redenen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omdat hij hun plan om een bom te plaatsen bij generaal S.A., die tegenover zijn winkel in Jalalabad woont, weigert uit te voeren. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over zijn ontvoering door de taliban en de beweegredenen om precies hem de plannen van de taliban te laten uitvoeren, geenszins aannemelijk zijn; (ii) zijn banden met generaal S.A. louter zakelijk en erg beperkt waren; (iii) hij de door hem voorgehouden feiten in Afghanistan niet op correcte en coherente wijze in de tijd kan situeren; (iv) het ongeloofwaardig is dat de zoon van generaal S.A. verzoeker negen dagen in het gastenverblijf zou laten verblijven; (v) zijn verklaringen over de chauffeur S. evenmin aannemelijk zijn; (vi) zijn familie in Afghanistan momenteel geen problemen meer zou kennen; (vii) hij zijn vlucht uit Afghanistan niet linkt aan de problemen in het verleden wegens de werkzaamheden van zijn vader als ingenieur; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo stelt verzoeker de strategie van de taliban in zijn verzoekschrift voor als volgt:

“Uit verzoekers verklaringen op het CGVS is wel degelijk gebleken dat het de strategie van de Taliban was om verzoeker in een eerste fase te intimideren (middels bedreigingen en ontvoering) om hem in een tweede fase, wanneer ze zeker waren dat verzoeker betrouwbaar is en zijn medewerking verleent, de concrete uitwerking van hun plannen kenbaar te maken. Dit biedt wel degelijk een redelijke verklaring waarom de Taliban niet direct aan verzoeker hadden uitgelegd wat zij precies van hem verwachtten.”

Hierbij verliest hij echter de pertinente motivering in de bestreden beslissing dienaangaande volledig uit het oog:

“Ten eerste kunnen er vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen aangaande uw ontvoering door de taliban en hun beweegredenen om precies u hun plannen te laten uitvoeren. In opdracht van de taliban moest u een bom plaatsen in de woning van generaal S.A. wiens woning recht tegenover uw winkel in Jalalabad gelegen was. Op welke manier u dit precies had moeten doen, kon u niet toelichten. U vertelde dat de taliban uw telefoonnummer hadden genoteerd en u later opnieuw zouden contacteren om hun concrete plannen kenbaar te maken (CGVS, p.4, p.19). In dit opzicht is het bevreemdend en weinig aannemelijk dat de taliban u zomaar zonder enige garanties op de hoogte zouden brengen van het feit dat zij een aanslag beraamden op deze generaal, zonder te weten of zij u überhaupt konden vertrouwen en zodoende het risico liepen dat u hun plannen zou verklappen aan de generaal; wat u uiteindelijk ook gedaan heeft. Uw verklaring hiervoor, met name dat de generaal op het moment van uw ontvoering door de taliban niet thuis was (CGVS, p.20), kan dan ook niet als afdoende beschouwd worden. Ongeacht of de generaal al dan niet thuis was op het ogenblik dat de taliban u hadden benaderd, neemt dit niet weg dat u niet in de mogelijkheid was om iemand van zijn familie of zijn lijfwachten te waarschuwen.

Behalve het feit dat de woning van de generaal vlak tegenover uw winkel gelegen was, kwamen zijn lijfwachten en familie soms bij u hun inkopen doen en leverde u ook af en toe persoonlijk boodschappen aan zijn woning (CGVS, p.3-p.4, p.17-p.18).

Nadat zij u hun plannen hadden toevertrouwd, hadden de taliban u bovendien zonder meer opnieuw vrijgelaten waarop u meteen naar Jalalabad bent teruggekeerd en de zoon van de generaal op de hoogte heeft gebracht van de intenties van de taliban (CGVS, p.21). Dat de taliban zulke risico's zouden nemen, is dan ook allesbehalve aannemelijk te noemen. Voorts deed het evenzeer verwonderen toen u verklaarde dat de taliban uw woning in Shirgar hadden aangevallen nadat zij ontdekt hadden dat u in feite banden had met de generaal. Voordien zouden de taliban hier volgens u vreemd genoeg niet van op de hoogte zijn geweest (CGVS, p.11). Indien de taliban pas later te weten waren gekomen dat u banden had met de generaal of diens familie, is het ten zeerste merkwaardig dat de taliban in de eerste plaats aan u gevraagd hadden om een bom te plaatsen in de woning van de generaal. De vraag kan namelijk gesteld worden welke meerwaarde u voor de taliban had en op welke manier u hun plannen had moeten uitvoeren als u op geen enkele manier gelinkt was aan de generaal. De taliban wisten bovendien volgens u dat uw winkel recht tegenover de woning van de generaal gelegen was en dit reeds voor zij u ontvoerd hadden (CGVS, p.20). Zulke beweringen zijn dan ook allesbehalve aannemelijk te noemen en houden geenszins steek. Aan de hand van zulke bevreemdende, weinig plausible beweringen slaagt u er bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat de taliban u gevraagd zouden hebben om een bom te plaatsen in de woning van deze generaal."

Verzoekers betoog met betrekking tot de strategie van de taliban kan derhalve niet worden bijgetreden. Geenszins blijkt uit de hiervoor geciteerde motivering dat de commissaris-generaal één of andere hypothese voor ogen zou hebben gehouden, zoals verzoeker verder beweert in zijn verzoekschrift. De taliban is gekend als een wrede terreurorganisatie, die in een gewelddadig conflict is verwickeld met onder meer de Afghaanse autoriteiten. In deze context is het geenszins onredelijk te verwachten dat de taliban de nodige voorzichtigheid aan de dag zouden leggen wanneer zij een aanslag beramen op een lid van deze autoriteiten, *quod non in casu*. Dat de activiteiten van de taliban chaotisch en amateuristisch zouden zijn, kan geenszins worden aangenomen. Uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') kan immers worden afgeleid dat de taliban een goed georganiseerde organisatie is die in vele gebieden in Afghanistan een grote invloed heeft. Dergelijke organisatie kan bezwaarlijk een chaotische en amateuristische werkwijze worden toegeschreven.

Waar verzoeker verwijst naar zijn relatief jonge leeftijd, zijn lage scholingsgraad en het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ter verklaring van zijn falen om de gebeurtenissen correct in de tijd te situeren, kan hij niet worden bijgetreden. Verzoeker was ten tijde van de beweerde gebeurtenissen reeds meerderjarig. Hij toont verder niet aan dat hij medische, psychologische en/of psychiatrische problemen zou kennen die zijn geheugen of zijn capaciteiten om een coherent, gedetailleerd en doorleefd vluchtrelaas te brengen zouden aantasten. Aangaande zijn lage scholingsgraad dient erop gewezen dat verzoeker in Jalalabad eigenaar was van twee winkels en dat hij zelf tijdens zijn gehoor verklaarde dat zijn analfabetisme hem niet hinderde. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom zijn lage scholingsgraad hem niet zou toelaten om de beweerde gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze in de tijd te situeren. Aangaande het tijdsverloop tussen de beweerde gebeurtenissen en het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dient erop gewezen dat verzoeker meent heden internationale bescherming te behoeven omwille van deze gebeurtenissen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat deze gebeurtenissen in zijn geheugen zijn gegrift en dat hij er ook enkele jaren later coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen over kan afleggen.

Dat het contact met generaal S.A. slechts zakelijk en beperkt was, is wel degelijk relevant. Het speelt immers een rol in de beoordeling door de taliban van het nut om verzoeker in te zetten bij een aanslag op deze generaal. Het feit dat verzoekers contact met de generaal slechts zakelijk en beperkt bleek, maakt het feit dat de taliban verzoeker zouden inschakelen bij een aanslag op deze generaal des te meer onaannemelijk.

Waar verzoeker wijst op "*diverse aannemelijke en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn gehoor wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas en profiel*" en die volgens hem ten onrechte worden doodgezwegen in de bestreden beslissing, laat hij na *in concreto* te duiden welke van zijn antwoorden hij precies bedoelt. Evenmin zet hij *in concreto* uiteen op welke wijze deze antwoorden een ander licht zouden kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing.

Hetzelfde geldt waar hij het heeft over toelichting die hij zou hebben gegeven wanneer hem om meer uitleg zou zijn gevraagd over bepaalde onderdelen waarover de *'protection officer'* zich bedenkingen zou hebben gemaakt, alsook waar hij stelt dat de hoeveelheid voldoende aannemelijke en doorleefde verklaringen het aantal verklaringen overtreft die *"misschien, op enkele onderdelen, niet voldoende waren"*.

Dergelijk verweer is niet ernstig. Bovendien moet erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. De onaannemelijkheden opgenomen in de bestreden beslissing betreffen verder kernelementen uit het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas en zijn dan ook wel degelijk relevant bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming.

Ook waar verzoeker stelt dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat en dat de commissaris-generaal geen of minstens te weinig rekening hield met *"de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker"*, komt hij niet verder dan het opwerpen van blote beweringen, die mede gelet op het voorgaande, op zich bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker aanvoert dat voor hem persoonlijk *"een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht [zal] trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf"*, laat hij opnieuw na deze bewering, waarvan hij nooit eerder melding maakte, enigszins *in concreto* te lichten of te onderbouwen. Hij verklaart geenszins waarom hij een ernstig risico zou lopen op een ontvoering of afrekening, noch toont hij aan dat een louter verblijf in het buitenland voor hem persoonlijk een dergelijk risico met zich zou meebrengen ingeval van terugkeer naar Afghanistan. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad (zie *infra*).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het rechtsplegingsdossier (stuk 7) dossier blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad.

Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal voorziene informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U verklaart het Pashai te hebben als moedertaal, vlot het Pashtou te beheersen en daarnaast ook een mondje Dari en zelfs Engels te spreken (CGVS, p.14). Hoewel u verklaarde slechts tot de vierde graad naar school te zijn geweest en niet te kunnen lezen of schrijven, dient er opgemerkt te worden dat u ondanks uw lage scholingsgraad wel in staat bent geweest gedurende twee jaar lang de eigenaar te zijn geweest van maar liefst twee winkels in de stad Jalalabad (CGVS, p.3, p.15). Ook u maakte geen probleem van uw ongeletterdheid. Gevraagd namelijk of uw analfabetisme u niet in de weg stond om deze winkels uit te baten, ontkende u dit en zei u dat veel mensen in Jalalabad ongeletterd waren (CGVS, p.5). Daarnaast verklaarde u dat u één of twee keer per week naar uw geboortedorp terugkeerde om uw familie te zien, maar de rest van de week doorbracht in uw winkel in Jalalabad wat maakt dat de stad u zeker geen onbekende is. U heeft zelfs gedurende een jaar effectief in Jalalabad gewoond met uw familie terwijl uw ouderlijke woning in Shirgar verbouwd werd (CGVS, p.7-p.8). Verder bleek dat u en uw familie in Shirgar maar liefst 23 jerib gronden bezitten wat volgens u als veel gronden aanzien kan worden; de opbrengsten van deze gronden gaan bovendien in hun geheel naar uw moeder waaruit kan opgemaakt worden dat deze gronden nog steeds in handen van uw familie zijn (CGVS, p.16).

In het licht van bovenvermelde argumenten kan er dan ook besloten worden dat de stad Jalalabad in uw geval als een volwaardig vestigingsinitiatief kan beschouwd worden en kan men dus concluderen dat u over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u zelf dat u zonder problemen in Jalalabad zou kunnen leven indien u geen persoonlijke problemen zou hebben met de taliban (CGVS, p.25). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. De hiervoor geciteerde motieven worden dan ook door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER